

DU GUINNESSO REKORDUS SUMUŠUSIOS KNYGOS
PUSIAU BLOGAS TĖSINYS – TREČIA DALIS

HELO

PUSIAU
PAKLYDĖS

IAS

SALLY GREEN

baltos lankos

Sally Green

PUSIAU
PAKLYDĘS

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

akmenėliai

Tais metais, kai tėvui sukako dvidešimt aštuoneri, jis nužudė trisdešimt du žmones. Selija versdavo mane įsiminti faktus apie Marką. Tai – vienas jų. Tai buvo daugiausia, kiek jis yra nužudęs per vienus metus iki karo tarp Solo Tarybos ir Laisvųjų raganių aljanso. Kadaisė maniau, kad trisdešimt du yra daug.

Tais metais, kai Markui sukako septyniolika, jo dovanojimo metais, jis nužudė tik keturis žmones. Man vis dar septyniolika. Iki Belovežo mūšio – tėvo žūties dienos, dienos, kai žuvo kone pusė Aljanso ir kurią dabar visi vadina BM, jei išvis išdrįsta apie ją prabilti, – vienu žodžiu, iki tos dienos buvau nužudęs dvidešimt tris žmones.

BM buvo jau seniai, dabar jau viršijau penkiasdešimt nužudymų.

Tiksliau tariant, esu nužudęs penkiasdešimt du žmones.

Šiuo atveju tikslumas labai svarbus. Neįskaičiavau Pilotės – ji, šiaip ar taip, merdėjo, – o Samina nesiskaito. Jai

tai padariau iš pasigailėjimo. Saminą nužudė medžiokliai. Nušovė į nugarą, kai bėgome iš mūšio lauko. O Markas? Jo į tuos penkiasdešimt du tikrai neįtraukiu. Aš jo nenužudžiau. Jį nužudė ji.

Analiza.

Jos vardas mane vimdo. Viskas, kas susiję su ja, mane vimdo: jos šviesūs plaukai, žydros akys, auksinė oda. Viskas joje šlykštu, netikra. Ji sakė, kad myli mane. Ir aš jai sakiau, kad ją myliu, bet aš sakiau tiesą. Aš ją mylėjau. Kvailys, idiotas! Patikėjau ja, O'Brajanų padermės išpera. Ji aiškino, kad aš jos herojus, jos princas, o aš, būdamas šitoks bukaprotis asilas, troškau ja tikėti. Ir tikėjau.

Dabar tetrokštu ją nužudyti. Prapjauti ir išplėšti iš jos riksmus. Bet net ir to nepakaktų; toli gražu nepakaktų. Tektų priversti ją suprasti, kaip sunku padaryti tai, ką padariau. Nusipjauti sau pačiai ranką ir suvalgyti, išsipjauti akis ir suvalgyti, ir vis vien tai būtų lengviau už tai, ką padariau aš.

Nužudžiau penkiasdešimt du žmones. Bet iš tikrųjų noriu tik vieno – pričiupti ją. Penkiasdešimt trijų man pakaktų. Tik dar viena, ir būsiu patenkintas.

– Tik ją.

Tačiau jau aplėkiau visą mūšio lauką ir senąją stovyklą. Nužudžiau visus sutiktus medžioklius – kelis, tvarkingus aplinką po mūšio, kitus susiradau vėliau. Bet jos nemačiau. Nė ženklų! Ištisomis dienomis ir savaitėmis sekiau visokiausiais pėdsakais ir gijomis, lėkiau paskui bet kokias žymes ir užuominas, ir niekas manęs iki jos neatveda.

– Niekas.

Pakeliu akis į garso šaltinį ir klausausi. Tylu.

Turbūt tas garsas sklido iš manęs, matyt, vėl šneku su savimi.

– Šūdas!

Analiza! Dėl jos šitai su manimi vyksta.

– Ir eina ji šikt. – Pakeliu galvą, apsidairau ir sušunku į medžių viršūnes: – Eina šikt!

O tada tyliau sakau akmenėliams:

– Noriu tik vieno – kad ji mirtų. Kad būtų sunaikinta. Kad jos siela nebeegzistuos. Kad jos nebeliktų šiame pasaulyje. Amžiams. Ir tiek. Tada liausiuos.

Paimu nedidelį akmenėlį ir sakau jam:

– O gal ir ne. Gal ir ne.

Markas norėjo, kad visus juos išžudyčiau. Gal ir galiu tai padaryti. Manau, jis žinojo, kad galiu, antraip nebūtų to sakęs.

Sustumiu akmenėlius į krūvelę. Penkiasdešimt du. Atrodo daug, tie penkiasdešimt du, bet iš tiesų tai niekis. Niekis, lyginant su tuo, kiek tėvas būtų privertęs nužudyti. Niekis, lyginant su tuo, kiek žuvo per Analizą. Daugiau kaip šimtas per BM. Man reikia labai susiimti, jei noriu su ja lygintis kraujo kiekiu. Per ją Aljansas faktiškai sunaikintas. Per ją žuvo Markas – vienintelis, kuris galėjo sustabdyti puolančius medžioklius, vienintelis, kuris būtų galėjęs juos įveikti. Tačiau per ją, dėl to, kad jinai jį nušovė, Aljansas kone nušluotas. Be to, mane kankina įkyri mintis, kad

ji visą tą laiką šnipinėjo Solui. Juk jis vis dėlto jos dėdė. Gabrielius niekada nepasitikėjo Analiza ir visada sakė, kad būtent ji galėjo išduoti medžiokliams, kaip rasti Merkurės butą Ženevoje. Niekada tuo netikėjau, bet gali būti, kad jis neklydo.

Medžiai sujuda, ir pasirodo Gabrielius. Jis rinko malkas. Turbūt išgirdo, kaip šūkauju. O dabar prieina apsimesdamas, kad, šiaip ar taip, grįžinėjo, numeta malkas ir atsistoja prie mano akmenėlių.

Nesakau Gabrieliui, ką reiškia tie akmenėliai, o jis neklausia, bet manau, kad supranta. Pakeliu vieną jų. Jis mažutis, nago didumo. Akmenėliai smulkūs, bet visi skirtingi. Po akmenėlių visiems mano nužudytiems žmonėms. Anksčiau žinojau, ką kuris simbolizuoja, – ne vardus, nieko panašaus; dauguma medžioklių man tiesiog medžiokliai, – bet naudojami akmenėliais, norėdamas prisiminti įvykius ir kovas, ir tai, kaip jie mirė. Dabar atskiras kovas aš jau pamiršęs; jos visos susiliejo į begalinę kraujo upę, tačiau krūvelėje akmenėlių penkiasdešimt du.

Gabrieliaus batai pasisuka devyniasdešimties laipsnių kampu, sekundę pastovi ramiai, o tada jis sako:

- Mums reikia daugiau malkų. Gal ateisi padėti?
- Tuoj.

Jo batai ramiai pastovi dar kelias minutes, tada pasisuka dar keturiasdešimt penkiais laipsniais ir taip stovi dar keturias, penkias, šešias, septynias sekundes, o tada vėl grįžta atgal tarp medžių.

Išsitraukiu iš kišenės baltą akmenuką. Jis pailgas, baltut baltutėlis, kvarcinis. Lygus, bet neblizgus. Tai Analizos akmenėlis. Ieškodamas jos, vieną dieną radau jį prie upelio. Pagalvojau, kad tai geras ženklas. Buvau tikras, kad tą dieną aptiksiu jos pėdsakus. Neaptikau, bet aptiksiu, kada nors. Kai ją nužudysiu, šito akmenėlio į krūvą nedėsiu, o išmesiu. Jo nebebus. Kaip ir jos.

Gal tada liausis ir sapnai. Abejoju, bet ką gali žinoti. Dažnai sapnuoju Analizą. Kartais tie sapnai netgi prasideda visai gražiai, bet tai ilgai netrunka. Kartais ji nušauna tėvą, ir viskas būna lygiai kaip per BM. Jei pasiseka, pabundu iki tol, bet kartais sapnai tęsiasi ir atrodo, tarsi vėl viską išgyvenčiau.

Gaila, kad nesapnuoju Gabrieliaus. Būtų geri sapnai. Sapnuočiau, kad mudu kopiname į kalnus, kaip kadaise, ir esame draugai, kaip senais laikais. Dabar mes irgi draugai; visada būsime draugai, bet viskas kiek kitaip. Mes mažai kalbamės. Kartais jis pasakoja apie savo šeimą arba tai, ką veikė prieš daugelį metų, prieš visa tai, arba kalba apie alpinizmą arba perskaitytą knygą, arba... nežinau... tai, kas jam patinka. Jis geras kalbėtojas, bet aš šūdinas klausytojas.

Anądien jis man pasakojo kažkokią istoriją – kaip kartą kopė į kalnus Prancūzijoje. Buvo aukštai virš tos upės ir viskas buvo labai gražu. Klausiausi ir įsivaizdavau girias, kurias jam teko pereiti, kad ten atsidurtų, o jis pasakojo, kaip atrodė tarpeklis ir upė, o aš jau apie tai nebegalvojau,

tik apie Analizą laisvėje. Ir pajutau, kad dalis manęs kužda: *klausykis Gabrieliaus! Klausykis, ką jis pasakoja!* Tačiau kita mano dalis nori galvoti apie Analizą ir sako: *kol jis čia šneka, Analiza yra kažkur laisvėje.* O tėvas miręs, ir aš nežinau, kur jo kūnas, jei neminėsim, žinoma, gabalėlio jo, kuris yra manyje, nes suvalgiau jo širdį, ir tai yra turbūt pats šlykščiausias ir baisiausias dalykas pasaulyje, bet štai, prašom, aš, asmuo, jaunuolis, kuris suvalgė savo tėvą, sėdžiu greta Gabrieliaus, kuris šneka nesąmones apie laipiojimą ir kaip jis brido per upę, kad priėtų kalną, o aš galvoju, kad valgiau savo paties tėvą ir laikiau jį, kai jis mirė, o Analiza vaikštinėja sau laisva, o Gabrielius vis dar pasakoja apie laipiojimą kalnais ir kaip tai gali būti normalu ir gerai? Taigi pasakau jam kaip įmanydamas ramiau:

– Gabrieliau, gal užsičiauptum ir nebešnekėtum apie savo sušiktus kalnus? – pasakau bemaž pakuždomis, antraip rėkčiau.

Jis patyli, o tada taria:

– Žinoma. Bet kaip manai, ar tau išeitų pasakyti nors sakinį nesikeikiant?

Jis tik erzina, bando būti žaismingas, ir aš tai suprantu, bet kažkodėl nuo to tik dar labiau įsiuntu, todėl liepiu jam atsipisti. Tik pasakau ne vien šitą žodį iš p raidės, bet ir kitus žodžius, o tada beveik nebegaliu liautis, na, tiksliau, visai nebegaliu liautis, iškeikiu jį dar kartą ir dar kartą, jis bando mane apkabinti, paimti už rankos, o aš nustumiu jį ir pasakau, kad išeitų, nes kitaip sužalosiu, ir tada jis išeina.

Jam išėjus nusiraminu. Užlieja didžiulis palengvėjimas, nes esu vienas, o kai esu vienas, man lengviau kvėpuoti. Kurį laiką man viskas gerai, o vėliau, kai jau galutinai nusiraminu, imu savęs nekęsti, nes noriu, kad Gabrielius paliestų man ranką, ir noriu išgirsti jo pasakojimą. Noriu, kad kalbėtųsi su manimi, ir noriu būti normalus. Bet nesu normalus. Negaliu būti normalus. Ir viskas tik per ją.

Mudu sėdime drauge ir žvelgiame į laužą. Pasakiau sau, kad reikia labiau pasistengti ir pasikalbėti su Gabrielium. Pasikalbėti kaip normaliam žmogui. Ir išklaudyti. Bet nesugalvoju nieko, ką sakyti. Gabrielius irgi nemala liežuviu. Manau, kad jį suerzino tie akmenėliai. Apie du akmenėlius, kuriuos pridėjau vakar, jam nesakiau. Nenoriu jam pasakotis apie tai... apie juos. Gramdau savo skardinį dubenėlį, nors jis jau gerai išgramdytas ir nieko jame nebelikę. Valgėme sūrį ir sriubą iš pakelio; sriuba buvo vandeninga, bet geriau nei nieko. Aš vis dar alkanas, žinau, kad Gabrielius irgi. Jis atrodo mirtinai liesas. Perkaręs – štai tinkamas žodis. Kažkas kartą yra pasakęs, kad aš atrodau perkaręs. Pamenu, kad tada irgi buvau labai alkanas.

- Mums reikia mėsos, – sakau.
- Taip, būtų smagus pajvairinimas.
- Rytoj pastatysiu triušių spąstų.
- Tau padėti?
- Ne.

Jis nieko neatsako, tik pamaišo laužą.

- Vienas aš greitesnis, – sakau.

– Taip, žinau.

Gabrielius vėl pamaišo laužą, o aš dar kartą pagramdau dubenėlį.

Tai Trevas pasakė, kad aš perkaręs. Bandau prisiminti kada, bet niekaip nepamenu. Prisimenu, kaip jis ėjo Liverpulio gatve, nešinas plastikiniu maišeliu. Dar prisimenu tokią eilinę mergaitę, kuri irgi ten buvo, ir medžioklius, kurie mane vijosi, ir atrodo, kad viskas vyko kitame pasaulyje ir kitame gyvenime.

Sakau Gabrieliui:

– Liverpulyje susipažinau su tokia mergaite. Ji buvo kieta. Turėjo brolių, o jis turėjo šautuvą... ir šunų. O gal jis ir nebuvo jos brolis. Ne, su šunimis buvo kažkas kitas. Jos brolis turėjo ginklą. Taip man sakė ji, pats jo nemačiau. Vienu žodžiu, nuvažiavau į Liverpulį susitikti su Trevu. Keistas bičas. Aukštas ir... nežinau... tylus, vaikščiojo taip, tarsi slystų oru. Baltasis raganius. Bet geras. Jis paėmė mano tatuiruotės mėginį nuo čiurnos. Kraujo, odos ir kaulo. Bandė išsiaiškinti, ką tos tatuiruotės daro. Vienu žodžiu, pasirodė medžiokliai, ir mes pabėgome, bet aš netyčia išmečiau plastikinį maišelį su tais mėginiais ir teko grįžti, o ta eilinė mergaitė juos surado. Gražino man, o tada aš juos sudeginau.

Gabrielius žvelgia į mane, tarsi norėtų išgirsti, kaip buvo toliau. Nesu tikras, kuo viskas baigėsi, bet paskui prisimenu.

– Ten buvo du medžiokliai. Vos nesugavo mūsų su Trevu. Tačiau ta mergaitė, turinti brolių, priklausė prie tokios

eilinių gaujos. Jie ir pričiupo medžioklius, ne mes. Aš pabėgau. Nežinau, ką jiems padarė. – Pažvelgiu į Gabrielių ir sakau: – Man tada net į galvą neatėjo žudyti medžioklių. Dabar neateitų į galvą nežudyti.

Gabrielius sako:

– Dabar mes kariaujame. Tai visai kas kita.

– Joo. Visai. – O paskui priduriu: – Tada perkaręs buvau aš, o dabar tu.

– Perkaręs?

Ūmai susivokiu, kad nesakiau jam, kodėl pradėjau pasakoti šitą istoriją, ir kad iš tikrųjų mes abu perkarę, ir, šiaip ar taip, nesivarginsiu aiškindamas, todėl sakau:

– Nesvarbu.

Sėdime ir žiūrime į laužą. Vienintelį šviesos šaltinį per mylių mylias. Dangus apsiniaukęs. Mėnulio nesimato. Svarstau sau, kur dabar galėtų būti Trevas su savo draugeliu Džimu. O tada prisimenu, kad perkarusiu mane pavadino ne Trevas, o Džimas.

Gabrielius sako:

– Buvau susitikti su Gretoreksa.

– Jo, žinau.

Jis sugrįžo su sriubos pakeliais ir sūriu.

Iki Gretoreksos ir atgal po valandą kelio. Gabrielius turbūt buvo išėjęs, kai skaičiavau akmenėlius, o paskui dar rinko malkas. Turbūt skaičiavau ištisas valandas.

– Naujienų nelabai yra, – sako jis.

Aš ir pats tą žinau.

Mūšyje nežuvę Aljanso nariai gyvena septyniose nuošaliuose po visą Europą išsibarsčiusiose stovyklose. Mes priskirti Gretoreksos stovyklai, nedidelei grupei Lenkijoje. Tik tiek, kad su jais negyvename. Nesipainioju niekam po kojų. Čia turiu įsirengęs savo paties stovyklą. Visos stovyklos turi numerius. Gretoreksos – trečioji. Vadinasi, mano stovykla turbūt yra 3B arba trečioji su puse. Šiaip ar taip, Gretoreksa vadovauja stovyklai ir keičiasi informacija su pirmąja stovykla, Selijos, bet, kiek suprantu, nelabai yra kuo keistis. Gretoreksai belieka treniruoti ir mokyti jaunos raganius, kurie išgyveno su ja, ir tikėtis, kad tos treniruotės ir mokymai kada nors atneš naudos.

Kai praeitą kartą buvau trečiojoje stovykloje, stebėjau tuos praktikantus. Gretoreksa man patinka, bet jie – ne. Jie į mane nežiūri, tik ne tada, kai aš žiūriu į juos. O kai nežiūriu, visu kūnu jaučiu jų žvilgsnius, bet kai staigiai žvilgteliu į juos, ūmai pasirodo, kad jiems mirtinai įdomi žemė.

Manau, kad lygiai taip buvo ir tėvui. Niekas nenorėjo susidurti su jo žvilgsniu. Bet man taip anksčiau nebūdavo. Iki BM aš buvau komandos narys, kovotojų komandos, buvau suporuotas su Nesbitu, o Gabrielius buvo su Samina, ir treniravomės drauge su Gretoreksa ir kitais. Buvome gera komanda. Juokėmės ir kvailiojome, kovėmės ir valgėme, viską darėme kartu. Pasiilgstu to jausmo; jo nebėra, ir žinau, kad jis niekada nesugrįš. Bet vis vien, Gretoreksa puiki komandos vadė.

– Ji puikiai juos treniruoja, – sakau.

– Kalbi apie Gretoreksą?

– Juk ne apie ką kitą kalbame, ane? – pats nežinau, kodėl šitaip piktai jam atšaunu.

– Tau reikėtų nueiti su manimi į stovyklą. Gretoreksa norėtų pasimatyti.

– Jo. Gal.

Tačiau abu žinome, kad tai reiškia „ne“.

Gretoreksos nemačiau jau ištisas savaites, nieko, išskyrus Gabrielių, nemačiau. Tiesą sakant, paskutiniai du žmonės, kuriuos mačiau, neskaitant Gabrieliaus, buvo tuodu medžiokliai, ir aš juos nužudžiau. Dabar, geriau apie tai pagalvojęs, suprantu, kad sutiktus žmones paprastai nužudau. Gretoreksa turėtų džiaugtis, kad nelendu į akis.

– Ji nori tau parodyti savo praktikantus. Jie smarkiai patobulėję.

Nežinau, ką į tai atsakyti. Ką turėčiau pasakyti? „Ooo? Gerai.“ Ar: „Koks skirtumas, juk vis vien niekas nepasikeis.“

Tikrai nežinau, ką pasakyti.

O paskui šį tą sugalvoju ir klausiu:

– Kokia šiandien diena?

– Tu jau vakar to klausei, – atsako Gabrielius.

– Ir?

– Nežinau. Ruošiausi paklausti Gretoreksos, bet pamiršau. – Jis atsisuka į mane ir teiraujasi: – Ar tai svarbu?

Papurtau galvą. Visai nesvarbu, kokia dabar diena, tik tiek, kad stengiuosi tvarkingai susidėlioti mintis, bet visos

dienos atrodo vienodos, bėga savaitės, o gal ir mėnesiai, viskas maišosi atmintyje. Man reikia susikaupti ir nesuspainioti. Vakar nužudžiau du medžioklius. Tada parlėkiau čionai, bet jausmas jau toks, tarsi tai būtų įvykę seniau. Reikia sugrįžti į vietą ir apžiūrėti kūnus. Savo draugelių ateis ieškoti ir daugiau medžioklių. Gal man pavyktų kokį pagauti ir išstardyti. Gal jie žinotų ką nors apie Analizą. Jeigu ji šnipė, turbūt bus sugrįžusi pas Solą; gal tie medžiokliai bus ją matę.

Atsigulu ir užsidengiu rankomis veidą.

Nepasakojau Gabrieliui apie tas dvi medžiokles, nes tada jis pasakytų Gretoreksai, o ji perkeltų stovyklą, ir man prieš tai reikėtų patikrinti, ar aplink nėra medžioklių. Bet iš pradžių turiu pamiegoti. Po Marko žūties labai nesimiega. Reikia išsimiegoti, tada galiu eiti ir ieškoti, ar nėra medžioklių. O gal net atidėčiau tai kitai dienai. Rytoj galiu išžvalgyti teritoriją į pietus. Pažiūrėti, ar ten nėra kokių Analizos pėdsakų, tada vėl sugrįžti čionai, o paskui nueiti prie medžioklių kūnų. Dar reikėtų ir daugiau maisto gauti. Taigi, rytoj pietūs ir triušių spąstai, o poryt negyvi medžiokliai ir, tikėkimės, vienas kitas gyvas.

Susivokiu, kad spoksau sau į ranką; kad vis dar esu atsimerkęs. Reikia prisiminti, kad turiu užsimerkti. Man reikia pamiegoti.

Sėdime labai arti vienas kito, nuleidę kojas nuo uolos krašto. Lapai krenta. Įdegusi Analizos koja greta manosios. Ji

ištiesia ranką pagauti krentančio lapo, čiumpa jį, o kartu ir man už rankovės. Atsisuka į mane, laikydama tą lapą man prieš akis, norėdama atkreipti mano dėmesį, ir plekšteli lapu man per nosį. Jos akys žaižaruoja, sidabriniai taškai greitai sukasi. Oda lygi, aksominė, norisi ją paliesti. Bandau pasilenkti į priekį, bet negaliu pajudėti, nes esu pririštas prie gulto, o prie manęs stovi Valendas ir sako: „Jausmas gali būti truputį keistas“, paskui prispaudžia prie kaklo metalinį daiktą, o tada klūpiu miške, o tėvas guli priešais mane kraujuojančiu pilvu. Laikau rankoje Ferborną ir jaučiu, kaip jis virpa, tarsi būtų gyvas ir nekantrautų užbaigti darbą. Dešine ranka laikau Marką už peties, jaučiu jo striukės medžiagą. Tėvas sako: „Tu gali tai padaryti.“ Ir mes pradėdam. Pirmas ilgas mostas – prapjaunu jam marškinius ir mėsą, tada pjauname skersai, dar giliau. Tada trečias pjūvis, dar gilesnis, per šonkaulius, tarsi jie būtų popieriniai. Marko oda ir mano rankos kruvinos, kraujas karštas, bet sparčiai vėsta. Suimu pirštais jo širdį ir lenkdamasis jaučiu jos plakimą. Kandu. Burną užlieja kraujas. Springstu, bet ryju. Dar vienas kąsnis – žiūriu tėvui į akis, jis žiūri į mane, o jo kraujas užlieja man gerklę.

Pabundu kosėdamas, žiaukčiodamas ir prakaituodamas. Gabrielius prisilenka ir apkabina mane. Aš laikausi už jo. Jis nieko nesako, tik laiko mane, o tai gerai. Ilgai taip sėdime, paskui jis prabyla:

– Gal papasakotum, kas darosi tavo sapne?

Bet aš nenoriu apie tai galvoti. Ir tikrai nesiruošiu pasakoti. Gabrielius žino, ką padariau, ką turėjau padaryti, kad pasiimčiau tėvo dovaną. Jis matė mane po visko, visą kruviną, bet bent jau ne tada, kai tai dariau. Mano, kad jei apie tai pakalbėčiau, man turbūt palengvėtų, bet jokie pokalbiai nepakeis to, ką padariau, jis tik sužinos, koks aš šlykštus ir...

– Neitanai, labai prašau, pakalbėk su manimi. – O tada dar priduria: – Juk tai buvo sapnas, taip? Juk pasakytum, jei būtum matęs dar vieną viziją, regėjimą, ar ne?

Nustumiu jį. Gaila, kad pasipasakojau, jog pradėjau regėti vizijas.